

O zakliatej Holíčskej veži

O Holíči sa odpradáva hovorilo ako o starodávnom sídle démonov. Povráva sa, že to boli duše zlých ľudí. Cez deň strpčovali život ostatným ľuďom a v noci prichádzali do veže pri poveternom mlyne a vykonávali v nej temné rituály. K veži sa celé roky nikto ani nepriblížil, lebo všetci dobre vedeli, čo sa v nej každú noc odohráva. No v Holíči žilo aj jedno veľmi statočné dievča menom Moll. Snívali sa jej sny o veži a videla v nich všetko, čo sa v nej odohrávalo.

V jednu noc sa Moll strhla zo spánku, oči rozšírené, telo zmáčané potom. Zvrtla sa na všetky štyri. Srdce jej búšilo, čakala, kým si oči privyknú. Chvíľu jej trvalo, kým si uvedomila, čo sa vlastne deje. Okolo nej sa dvíhalo spletené černičie, nad hlavou sa spájalo a za chrptom zasa skrúcalo nadol. Štvornožky sa cez pichľavý tunel blížila k veži. Černičie jej driapalo kožu a trne sa jej zabodávali do holých chodidiel, ale Moll statočne napredovala. Pomaly jej začalo dochádzať, že už to nie je iba sen. Onedlho stála pred vysokou vežou. Slabučké svetielko na samom vrcholku veže bolo jediné znamenie, že vnútri niekto je. Prekrásnu vežu obklopovali prastaré duby.

Moll potichu otvorila dvere a šla hore po schodoch. Za stolom sedelo sedem zahalených postáv. Na hlavách mali kapucne, hoci na mriežke kozubu praskal oheň. Spočiatku iba šepkali, hlasy boli tiché a zdržanlivé. Po chvíli však hlasy zanikli. Hlavy klesli a pery odhalili zuby. Postavy spustili chorál. Nemal slová, z hrdiel im vychádzalo iba vrčanie. Potom sa jedna postava zdvihla od stola, stiahla si kapucňu a na pleciah jej padli dlhé sivé vlasy. Moll si všimla aj starenku, ktorá ustráchané čupela u kozubu. „Nie, povedali ste, že takto to nebude!“ zakričala starenka. „Nie je to správne ...“ Lenže ostatní ju obstanú a šuchcú sa k nej ako hladné tiene. Nútia starenku ustupovať k ohňu. Aj keď sa jej nohy spierajú, hladné plamene sú čoraz bližšie. Starenka vrieska od bolesti. Ale tiene ju ešte pevnejšie uchopia a mrmlú:

„Nech náš zvučný chorál znie,

vypálime náš znak do zbabelej babizne.

Nech každému odteraz na pamäti je, že proti našej kiatbe nikto nič nezmôže.“

Moll vtrhla do miestnosti. „Stačí, prestaňte!“ Tiene sa zastavili. Po chvíli sa začali približovať k Moll. Tá však nestrácala ani sekundu a rozbehla sa na opačnú stranu miestnosti. Na stole si všimla čierny kameň. „Vezmi ten kameň, rýchlo!“ zakričala na ňu starena. Moll sa snažila dostať ku stolu, no tiene boli mocnejšie. Začali sa na ňu lepiť a mocne ju stláčali medzi dlhými prstami. Moll sa napokon podarilo prepchať pomedzi tiene. Rozbehla sa ku stolu a uchopila kameň. Mocne ním tresla o kamennú podlahu. Kameň sa rozletel na milióny maličkých kúskov a vyletel z neho tmavý zvlnený dym. Približoval sa k tieňom. Tiene stiahol hlboko pod zem. Vo veži zavial chladný vánok a po tieňoch nebolo ani stopy.

Odvtedy v Holíči zavládol pokoj. Ľudia sa prestali báť chodiť do veže a začali ju využívať ako lákavú turistickú atrakciu. A veža je aj dodnes obľúbenou turistickou atrakciou pre ľudí z rôznych kútov sveta.

Vanesa Mišičáková, VII. B

Základná škola

Bernolákova 5

Holíč

908 51